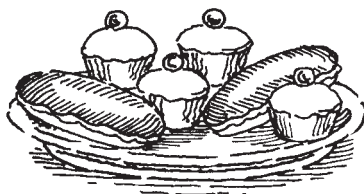

Дечак и сирена

ХЕДЕР ДАЈЕР

Илустровао Питер Бејли

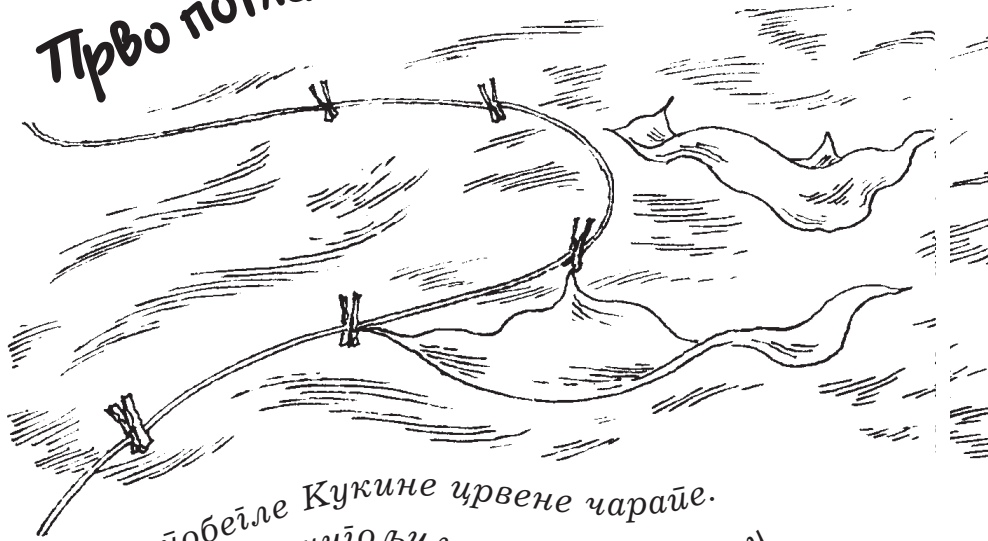
Превод:

Емина Павловић

PORTALIBRIS

Прво поглавље

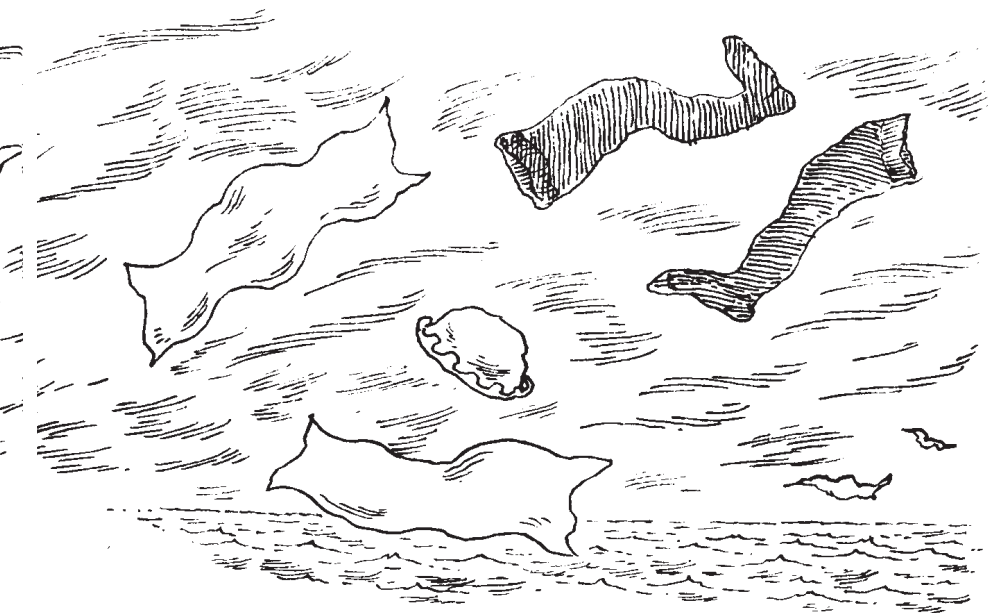

Прво су њобејле Кукине црвене чараје. Сударале су се и миџољиле на жици као да су на ноџама које њокушавају да њобејну. А онда: „Бам!” Вејшар их је оштрџао са шџиџаљки и оне

су насџавиле да се сударају на свом њуџу ка небу. Следећа је била Кукина каџа. Затџим су на ред дошле кухињске крџе. Сударале су се и њуцкеџале на жици, а онда су и оне једна њо једна, као јаџо белих њџица, одлејршале у џаму.

Нико у хоџелу није њримерџио када су оџишле.

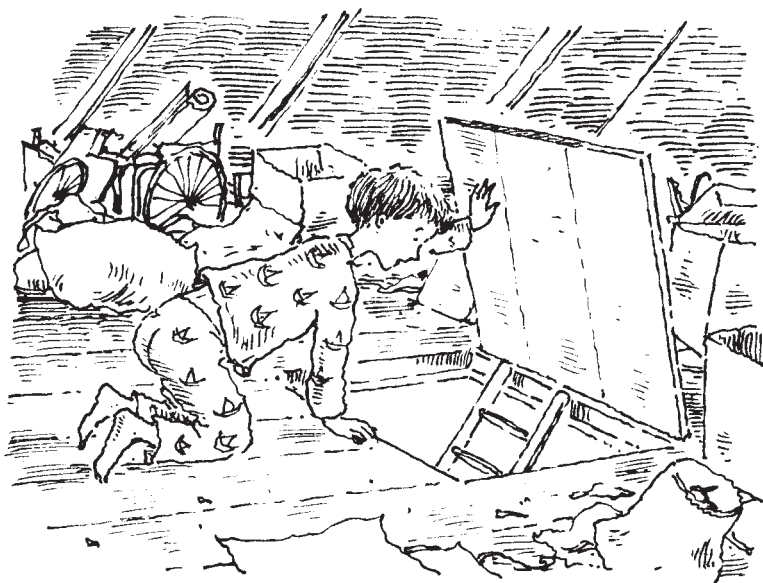
Куќ је била у кухињи, сркуџала суџу и нишџа није видела. Госџодин Харис је био у

својој канцеларији, пребројавао свој новац и чак ни полед није подиоао. У бару су пошти били заузети ирањем покера – њихове очи су ледале само у карше. А Тоби (који је за све ово био крив) брзо је засјао у пошкровљу.

Напољу је беснела олуја. Табла са најшисом „Гранд” шкријала је изнад улазних вратиа хошела. Вешар је донео шаласе који

су прејлавили шешалише, подицао црејове
шамо-амо низ улицу и одувао сав Кукин веш у море.

Тобија је пробудио звук ударања чекићем – БЕНГ – БЕНГ – БЕНГ! „Знам да си тамо горе!”, зачуо се пригушен узвик.

Подигавши доњи део пиџаме Тоби се измигољи из гомиле старих јастука на којима је спавао. Онда је, кроз старе картонске кутије, угнути абажур од лампе и склопљена инвалидска колица, пажљиво прокрчио себи пут до четвртастог отвора на поду тавана. Подигао је вратанца. Доле на дну мердевина стајала је Кук, која их је тресла као да су дрво и као да

би могла таквим тресењем да скине Тобија са гране. „Ту си!”, узвикнула је. Коса јој је била дивља, а лице љубичастоцрвено.

„Шта није у реду?”, рекао је Тоби узнемирено.

„Где ти је капа? А кецеља?”

„Отишло!”, узвикнула је Кук, лупивши руком о пречагу мердевина. „Одлетело! Ни једна једина ствар није остала на жици – а још је и Дан торти!” Уз јецај, сручила се на мердевине заронивши главу у руке.

„Одлетело?”

Тоби се изненада сетио веша који је дан раније окачио на жицу и на који је потпуно заборавио. „Ох!”, рекао је тихо.

Кук је бесно подигла главу.

„Боље би ти било да га пронађеш”, рекла му је, „пре него што господин Харис сазна. Ако господин Харис нађуши нешто о овоме, он ће...”

„Шта да нађуши?”, зачуо се глас иза ње.

Господин Харис се нечујно појавио као што је то увек радио како би изненадио људе онда када га најмање очекују. Одувек је прислушкивао на вратима, шпијунирао кроз кључаоницу и плашио људе својом изненадном појавом. На

себи је имао кућни огртач кестењасте боје, а на ногама одговарајуће папуче. Коса му је била сва разбарушена и падала је преко једног ока тако да је ово друго изгледало злослутније и више претеће него обично.

„Па?“, поновио је. „Шта да нађуши?“

Кук није одговорила; била је заузета довођењем своје косе у ред и исправљањем одеће.

„Моја је грешка“, рекао је Тоби.

„*Шѿа* је твоја грешка?“ хтео је господин Харис да зна.

„Исправићу грешку“, рекао је Тоби. „Ја сам...“

„*Шѿа* ћеш исправити?“, зарезао је господин Харис док је стављао ногу на доњу пречагу мердевина и, истежући се, покушавао да ухвати Тобија за чланак ноге. Тоби је у правом тренутку повукао ногу нагоре остављајући господина Хариса да псује у подножју мердевина, потрчао преко тавана, отворио светларник и истрчао на кров.

Стајао је за тренутак на шкриљчаном крову, бос и у пиџами. Јутро је било ведро и море је било узбуркано после олује. Могао је да види плажу како кривуда до рта на супротној

страни као и све продавнице и куће поред мора са димњацима од цигле и сивим крововима од шкриљаца. Али, шта је оно тамо? Нешто дугачко и црвено вијорило се са телевизијске антене и изгледало је исто као Кукина црвена чарапа... Па, то и *јесће* била Кукуна црвена чарапа! Тоби је узео чарапу, савио је и ставио у џеп од пиџаме. Онда се спустио пожарним степеницама планирајући да пронађе преостале делове Кукиног изгубљеног веша.

Тобију би се допао живот у хотелу када би му било дозвољено да се спушта низ гелендер, да сваке ноћи спава у другом кревету и да тумара по кухињи док чека да из чиније полиже остаток фила за колаче. Наравно, ништа од овога му није било дозвољено.

Када је био беба, Тобија су пронашли у једној празној соби. Пронашла га је једна од собарица како лежи на кревету у соби број 23, умотан у ћебе, на чијем су једном углу били извезени иницијали В. Д. Када се нагнула над њим, престао је да плаче и насмешио јој се. Узела га је у наручје и однела у приземље.

Нико није знао одакле се створио и нико није знао ко би В. Д. могао да буде. Био је чиста беба (изузев што је имао мало морске траве међу прстићима на ногама) са ђубицом танке косе на врху главе. У почетку су сви мислили да ће неко доћи по њега – можда га је неко заборавио. Зато су га чували и чекали, али се нико није појављивао. Особље се смењивало како би га нахранило, тако да је Тоби одрастао упознајући много различитих лица око себе. Све су то биле младе конобарице које би ту провеле једну сезону, а онда отишле док би друге долазиле.

Господин Харис у почетку није ни знао да Тоби постоји, али дечачић је брзо растао и почео да трчи тамо-амо по ходницима застртим црвеним тепихом. Није много времена прошло када је господин Харис приметио дечачића у превеликој жутој пиџами са мотивом брода.

„Ко је онај дечак у пиџами?“, питао је. „Зар већ није предуго овде?“

Када је сазнао да дечак није гост хотела („Хоћете да кажете да је овде одсео *бесџлајно*?“), Тоби је морао да почне да зарађује како би ту

остао. Био је то један велики стари хотел и много тога је у њему требало урадити. Хотел „Гранд” се налазио на обали, на самом улазу у пристаниште и мада је некада давно био веома отмено место, сада је фарба на столарији била ољуштена, а на крову су фалили црепови. Ни унутрашњост није била много боља. Плишани црвени теписи били су похабани и истањени, а на подним даскама и рамовима од слика био је дебели слој прашине. Зато, чим су Тобијеви прстићи постали довољно јаки да могу да притисну спреј за полирање намештаја, њему је додељен тај посао. Мало касније, када су стекли поверење да могу да га пусте да ради са порцеланом, добио је кухињску крпу и столицу на којој је стајао док га је брисао.

„Задржаћу га”, рекао је господин Харис (који би га натерао да чисти и димњаке само да то није било противзаконито). И тако је Тоби остао у хотелу „Гранд”. Радио је напорно и скоро да се уопште није играо; нико никада није ни помислио да му купи нешто од одеће или обућу. „Није му потребна *дуйла* одећа када је *једна* сасвим довољна”, говорио је господин Харис.

„А шта ће дечаку ципеле када и овако *ниде* не иде.” Иако би Тоби често био усамљен или би му било досадно, он се никада није жалио и то је тако могло вечито да траје. Али није, јер се све променило те ноћи када је одлетео Кукин веш.

